

DAAD en GEDACHTE

MARXISTISCH DISCUSSIEORGAAN

★ INHOUD:

Amerikaans Nummer .
=====

Om de "ordening" van het
Amerikaanse Havenbedrijf.

De Amerikaanse vakbeweging
en John Lewis.

De positie van de arbeiders
in de V.S.
(Feiten en Cijfers)

Januari 1954
Jaargang 2.
Nummer 2.

UITGAVE VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”
REDACTIE EN ADMINISTR: POSTBUS 7046 A, DAM-Z.II

OM DE "ORDENING" VAN HET

~~~~~

AMERIKAANSE HAVENBEDRIJF.

~~~~~

SINDS Zaterdag 2 Januari j.l. middernacht gaan de scheepvaartbaronnen van New York, van Brooklyn en New Jersey en van de gehele Oostkust der Verenigde Staten, opnieuw gebukt onder de vrees voor een algemene havenstaking. Nog voor 1954 één week oud was, riep één aantal New Yorkse reders de hulp van de rechter in om te voorkomen, dat een conflict aan een der pieren zich tot alle overige zou uitbreiden. Dat was op de eerste Donderdag van het jaar, toen vijf-en-zeventig bootwerkers aan pier 2 stopten met het laden van de Britse vrachtboot "City of Barcelona", zes dagen nadat 150 andere havenarbeiders aan pier 29 het werk bij twee schepen van de Isbrandtsen-lijn hadden neergelegd. Het waren kleine, geïsoleerde acties, waarmee men hier te doen had. Maar de scheepvaartmaatschappijen waren bang, dat zij het signaal zouden zijn voor het stilleggen van de arbeid in het hele New Yorkse havengebied en misschien wel langs de ganse waterkant, van Maine in het Noorden tot en met Florida in het Zuiden.

De directe aanleiding tot deze vrees was een ultimatum, dat de sleepbootkapitein William V. Bradley, de huidige president van de "International Longshoremen's Association" (I.L.A.), de oudste en nog steeds machtige vakvereniging van havenarbeiders, op de Tweede Kerstdag richtte tot de "New York Shipping Association", de organisatie der scheepvaartindustriëlen in de grootste Amerikaanse havenstad. "Sluit terstond een contract met ons" zo luidde zijn boodschap tot de reders, "of houdt er rekening mee, dat Zaterdag over een week na 0.00 uur ieder ogenblik een staking kan beginnen."

Om redenen, die de lezer aanstonds duidelijk zullen worden, hebben de New Yorkse reders de eis van Bradley naast zich neer gelegd. Afgezien echter van de twee kleine stakingen aan de pieren 2 en 29, bleef het desondanks na het verstrijken van de fatale datum voorlopig rustig in de haven van New York. Maar hoe lang deze rust zal duren is een vraag, die men zich niet stelt op ieder bevrachtings- en ieder rederijkantoor, maar die ook druk besproken wordt in alle vooraanstaande Amerikaanse kranten. /alleen

MISDAAD EN CORRUPTIE.

Twee kwesties, die nauw met elkaar verband houden, worden zonder uitzondering aangeroerd in alle beschouwingen over de situatie aan de Amerikaanse waterkant. Ten eerste: dat men er, met name in New York, de misdadigheid hoogtij ziet vieren. ten tweede: dat men er te maken heeft met de rivaliteit tussen de oude I.L.A. en de nieuwe organisatie van havenarbeiders, die vorig jaar door het grote Amerikaanse vakverbond A.F.L. naast de I.L.A. werd opgericht om deze uit haar machtspositie te verdrijven.

Sedert in November 1952 een commissie van onderzoek, door de staten New York en New Jersey gezamenlijk ingesteld, de in de New Yorkse haven heersende praktijken aan een nauwkeurige beschouwing begon te onderwerpen, is onomstotelijk komen vast te staan, dat de in 1892 gestichte "International Longshoremen's Association" ruim 35 jaar reeds door gangsters wordt geleid. De aangesloten havenarbeiders worden door deze elementen links en rechts afgezet, bestolen en geïntimideerd. Hoewel het de functie is van een vakbond, in de kapitalistische maatschappij op de gegeven arbeidsmarkt de arbeidskracht van zijn leden zo duur mogelijk

te verkopen, er aldus toe bijdragende de kapitalistische loonwet te verwezenlijken, heeft de I.L.A. sinds 1916- toen zij haar eerste grote collectieve contract met de scheepvaartmaatschappijen afsloot- deze functie niet meer vervuld. Inplaats daarvan liet zij zich ieder jaar opnieuw door het scheepvaartkapitaal omkopen, haar dictatoriale macht over de arbeiders te misbruiken om deze van stakingen te weerhouden.

AASGIEREN. Nimmer weigert de I.L.A. de toelating van nieuwe leden, want.....van elke nieuweling wordt een schandalig-hoog entreegeld verlangd, dat slechts zeer gedeeltelijk in de bondskas terecht komt. Volgens de cijfers waarover wij beschikken bedroeg het ledental eind 1952 circa 40.000. Ofschoon er jaarlijks meer dan 83.000 schepen worden gelost en geladen langs de tweehonderd pieren en in de 1600 dokken van de New Yorkse haven, is het volkomen onmogelijk dit leger van 40.000 man aan het werk te houden. Hoogstens 12.500 bootwerkers kunnen worden gebruikt voor een werkweek van niet meer dan dertig uur. Geen van hen is in vaste dienst. Heel vroeg iedere morgen staat de New Yorkse bootwerker met talloze lotgenoten in de rij, geduldig wachtend tot de ploegbaas van pier of dok uit zijn lokaal naar buiten komt om zijn keuze te maken uit de opeengehoopte massa. Die keuze wordt bepaald, niet door de bekwaamheid van de arbeider, maar door de vraag, hoeveel hij bereid is "af te schuiven" om te mogen werken. Vindt de man, na het enorme entree-geld, na de hoge contributie, dat het welletjes is, dan komt hij niet aan bod. Waarom zou hij? Er zijn er immers -met opzet- toch al te veel? Alleen wanneer de bootwerker bereid is zijn "bosse" een vijfde of méér van zijn dagloon af te staan, dan kan hij zes uur lang aan het sjouwen en zwoegen gaan. Zekerheid, dat hij dat morgen wéér zal kunnen, heeft hij niet. Maar om zijn kansen wat te vergroten, zal hij er goed aan doen, de aasgieren van "zijn" vakvereniging vooral niet tussen de wielen te rijden. Hij moet zijn ogen sluiten en zijn oren dichtstoppen. Hij moet net doen of hij niet merkt dat er op grote schaal wordt gesmokkeld en gestolen. En vanzelfsprekend moet hij z'n mond houden over de omkoperijen, die beogen hem met huid en haar aan het scheepvaartkapitaal uit te leveren en die reusachtige afmetingen hebben aangenomen.

GEEN STAKINGEN. De president van 's werelds grootste stuwadoorsfirma, de Jarka, vertelde voor de commissie van onderzoek, dat zijn maatschappij jaarlijks een som van 58.000 dollar uittrok, die verdeeld werd onder de leiders van de bootwerkers. Een andere stuwadoer, Jules S. Sottnek Cy. Inc., betaalde in 1947, '48, '49, '50, en '51 aan I.L.A.-officials telkens \$ 14.402 aan steekpenningen uit. In 1951 ontvingen enkele I.L.A.-leiders \$ 500 voor het breken van een "wilde" staking. Een der I.L.A.-bestuurders, een zekere Salvatore Camarda, vertelde aan de commissie, dat hij van stuwadoors een som van \$ 1.190 aan steekpenningen had ontvangen. De I.L.A.-official Michael Clémenta ontving aan steekpenningen \$ 2.500. Zijn collega Alex di Brizzi, dik, met het uiterlijk van een Frans minister-strikdas, dure uilenbril en nog duurder hoed -genoot aan salarissen en "fooien" in vijf jaar tijds een bedrag van \$ 56.175, hetgeen neerkomt op een slordige 44.000 gulden 's jaars. James Kennedy, president van de stuwadoorsfirma Daniels & Kennedy, stapte jaarlijks persoonlijk met een verzegelde enveloppe met \$ 1500 naar de voor het leven benoemde I.L.A.-president Joseph Ryan. Alles wat "Joe" dan zei, was "Hallo" als Kennedy binnenkwam en "Bedankt" als hij wegging. Kennedy vertelde de commissie, dat hij die betalingen deed om van stakingen in zijn bedrijf verschoond te blijven. Een ander scheepvaartindustriëel verklaarde, dat men Ryan eens per jaar bij zich ontbood en hem de vraag stelde: "Joe, hoeveel moet je hebben om je jongens rustig te houden?" 1).

MOORD. Wee de arbeider, die in het belang van zich zelf en zijn kameraden, in het belang van zijn klasse, tegen al dit soort practijken in verzet kwam. Toen de bootwerker Mario Frullano eens tegen de methoden der I.L.A.-gangsters protesteerde, werd hij zodanig toegetakeld, dat hij vijf weken het bed moest houden. Zij, die in opdracht van de vakverenigingsbonden, dit vuile karweitje opknaptten, behoorden tot een groepje van met baseballknuppels, ploertendoders en messen bewapende mannen, die "luitenanten" werden genoemd, die werden aangevoerd door "generalissimo" Tony Anastasia. Deze Tony Anastasia, bijgenaamd "de woesteling", maar met een hoogst vrekendelijk uiterlijk, decreeteerde als I.L.A.-bestuurder, precies aan welke boten wel en aan welke boten niet mocht worden gewerkt en terreur was het grote wapen, waarmee deze gangster "onverstandige", d.w.z. strijd willende, arbeiders in toom hield. Hoeveel hij daarbij wel durfde te gaan, ondervond in 1939 de bootwerker Peter Panto. Toen deze in dat jaar in Brooklyn een hervorming van de organisatie tot stand zocht te brengen, werd hij vermoord. De haven-gangsters verstonden de kunst elke oppositie van de kant der arbeiders tot zwijgen te brengen. En één van deze gangsters, een zekere Francis Smith, moest voor de commissie, onder een spervuur van vragen, toegeven, dat de politiechef Frank Borrell in New York twee en dertig jaar lang de gangsters hielp, uit handen van de wet te blijven.....

Mr. Henry Lowenberg, juridisch adviseur van de International Longshoremen's Association, mocht in 1952 de leiders van de bootwerkers "goede, eerlijke familievaarders" noemen, de werkelijkheid zag er even anders uit.

WAAROM VERONTWAARDIGING ? Sinds in December '52 de commissie van onderzoek met haar werk begon, is in de grote Amerikaanse kranten een storm van verontwaardiging opgestoken. Verontwaardiging waarom ? Verontwaardiging waarover ? Wat is de reden, dat de Amerikaanse bourgeoisie, wier eigen vermogens met behulp van bedrog, afpersing en gewelddadigheid verworven zijn, wier geschiedenis bestaat uit een aaneenschakeling van omkoperijen, zwendelpraktijken, roof, misdaad 2), zich opwoond over de toestanden in de New Yorkse haven ? Hoe is het te verklaren, dat een blad als de New York Times, dat als de spreekbuis kan worden beschouwd van de Amerikaanse heersende klasse in het algemeen en de New Yorkse burgerij in het bijzonder, op hoge toon de vraag stelde of de practijken van de I.L.A. wel overeenkwamen met datgene, wat men onder vakbewegingsarbeid diende te verstaan?

Hoe komt het, dat de Amerikaanse Federation of Labor (AFL), het machtige Amerikaanse vakverbond, waarbij ook de Longshoremen's Association was aangesloten, de handschoenen, die haar, figuurlijk gesproken, door de New York Times werd toegeworpen, oprapte, voor de gang van zaken bij de I.L.A. plotseling een verhoogde belangstelling aan de dag legde, haar bezorgdheid daarover liet blijken en tenslotte openlijk haar afkeuring daarover uitsprak?

In zijn boek over het Amerikaanse vakverenigingswezen ("American Trade-Unionisme") schetst William Z. Foster -in het hoofdstuk "Corruptie en autocratische leiding der vakbonden"- de practijken bij diverse vakorganisaties en vakverbonden in de Verenigde Staten. Daaruit blijkt, dat de toestanden in de New Yorkse haven, hoewel minder kras dan daar misschien, in principe ook elders bestonden. De I.L.A. was en is niet de enige vakbond in het land, die hoge entree-gelden heft of tegen behoorlijke steekpenningen bereid is, het wapen van de staking in het politieke tuighuis op te bergen. Dit feit bewijst, dat het niet de vertrapte belangen der dubbel geëxploiteerde bootwerkers zijn geweest, die de AFL in het geweer gebracht hebben en haar tenslotte stelling hebben doen nemen tegen de I.L.A. Wat de Amerikaanse kranten en de Amerikaanse

bourgeoisie betreft, geen mens zal er haar van verdenken, dat zij zich plotseling het lot van de havenarbeider aantrokken, nadat zij dertig jaar en langer de situatie in de haven van New York en in andere havensteden niet alleen geaccepteerd en getolereerd hadden, maar deze -in welbegrepen eigen belang- zelfs hadden helpen bevorderen, na haar eerst mede te helpen geschapen.

Wat dan wel de oorzaak mag zijn, dat de Amerikaanse bourgeoisie zich zo verstoord toonde over hetgeen de Commissie van Onderzoek te New York aan het daglicht bracht, de oorzaak, dat zij in het jaar 1952 -maar niet eerder- een dergelijke commissie instelde, wordt duidelijker, wanneer men bedenkt, dat het niet het bedrog jegens de bootwerkers was, dat bij de heersende klasse of bij de AFL in de eerste plaats beroering wekte. Niet de uitplundering der havenarbeiders, noch het schofterige spel, dat met hen gespeeld werd, waaraan de bourgeoisie dapper mee deed, vormt het thema van de jammerklachten, die in de New York Times over de International Longshoremen's Association worden geuit. Waar het dit burgerlijke blad, waar het de ganse Amerikaanse bourgeoisie om gaat, dat zijn de diefstallen en de smokkelpartijen en de verliesposten, die de steekpenningen voor de vakbonzen, ieder jaar op de winst- en verliesrekeningen van haar stuwadoorsondernemingen betekenen.

ORDENING. Dit tenminste is de indruk, die men in eerste instantie opdoet, wanneer men de krantenartikelen over de situatie in de New Yorkse haven leest. Maar gaat het hier inderdaad werkelijk om ? Het is ongetwijfeld waar, dat vijftien jaar geleden 22% van alle scheepstonnage, die in de Ver. Staten werd geladen of gelost, door de haven van New York ging en dat dit percentage eind 1952 tot 13 was teruggelopen. Het is ook waar, dat vele scheepvaartmaatschappijen kort voor het instellen der commissie van onderzoek sterk overwogen Philadelphia, Baltimore, Boston en zelfs Savannah inplaats van New York tot hun Amerikaanse aanleghaven te maken. En het zal wel juist zijn, dat -gelijk het New Yorkse stadsbestuur becijferde- tal van in Amerika geïmporteerde artikelen 2 tot 6 percent méér kosten dan eigenlijk het geval zou moeten wezen. Maar of de Amerikaanse heersende klasse zelf gelooft, dat, zoals haar dagbladen verkondigen, dit alles veroorzaakt werd doordat gangsters de rederijen, de lossers en de laders afpersten, betwijfelen wij in sterke mate. In de eerste plaats hebben wij reeds gezien, dat aan deze z.g. "afpersing" de rederijen en stuwadoors van harte hun medewerking verleenden en dat veeleer van **o m k o p i n g** der I.L.A.-bonzen door de maatschappijen dan van **" a f p e r s i n g "** der **maatschappijen** door deze bonzen sprake was. Heeft, in de tweede plaats, een uit stuwadoorskringen afkomstige getuige voor de commissie 3) niet met zoveel woorden te kennen gegeven, dat het betalen van steekpenningen wel opwoog tegen het eventuale verlies, dat door stakingen zou worden veroorzaakt ? Wie deze dingen zorgvuldig overweegt en wie bovendien weet, dat de steigers in New York een verouderde uitrusting hebben, welke een omslachtige laad- en losmethode met zich brengt, die begrijpt, dat de achteruitgang van het New Yorkse havenverkeer in de grond van de zaak een andere oorzaak moet hebben dan het bendéwezen, dat -zij het dan in mindere mate- óók tiert in andere havens, waar de bootwerkers eveneens in de I.L.A. georganiseerd waren. Niet het gangsterdom is de oorzaak van de slechte positie der New Yorkse haven, maar omgekeerd: de slechte positie van de haven heeft tot de gangsterpraktijken gevoerd. De New Yorkse havenbaronnen trachten hun achterstand weg te cijferen door het handhaven van slechte arbeidsvoorwaarden en het geld, dat aan de vakbonsleiders werd geschonken moest dienen om verzet tegen deze

arbeidsverhoudingen te voorkomen. Op den duur echter is er, zoals overal waar achterlijke productiemiddelen de concurrentie-positie van het kapitaal bedreigen, slechts één middel om aan deze dreiging te ontsnappen. Dat is gelegen in een kapitalistische "ordering". En dat is dan ook de reden, dat de commissie van onderzoek naar de toestanden in de New Yorkse haven zich niet alleen bezig hield met de activiteiten van corrupte stuwadoors en corrupte vakbondsbestuurders, maar zich intenser nog bemoeide met de vraag op welke wijze het New Yorkse havenbedrijf "geordend" zou kunnen worden. Het is niet overdreven te beweren, dat dit "orderings-probleem" het centrale vraagstuk vormt, waarmee alle andere kwesties, die in het Amerikaanse scheepvaart- en havenbedrijf een rol spelen, in verband moeten worden gebracht.

TWEE PLANNEN. Ter verbetering van de toestanden in de New Yorkse haven werden twee plannen opgesteld, die principieel sterk van elkaar verschilden. Het ene, afkomstig van "The Port of New York Authority", de New Yorkse havenautoriteiten, beoogt een staats-toezicht en wil de werkzaamheden van havenarbeiders, werfagenten en stuwadoors regelen via een administratie, met aan het hoofd een directeur, die direct verantwoordelijk is tegenover de regering van de betrokken staat. Het andere plan, opgesteld door de grote ondernemers, verenigd in de "New York Shipping Association", verwerpt de gedachte aan een staatscontrole en wil een systeem verwezenlijken, waarbij niet de overheid, maar de maatschappijen regulerend optreden. "Wij willen", verklaarde de president van de "Shipping Association", John V. Lyon, over dit tweede plan tegenover de commissie, "onze zaken zelf opknappen." Waarop een der commissie-leden reageerde met de opmerking, dat -theoretisch- onder het bestaande systeem reeds, de selectie der arbeidskrachten in handen der ondernemers was, hetgeen hem -terecht- de vraag deed stellen, of de staat, in een sterkere positie, de situatie niet beter meester zou kunnen worden.

STAATSKAPITALISME
TEGEN MONOPOLIE'S. Waarmee we hier bij deze twee havenplannen te doen hebben, is de bekende tegenstelling tussen staatskapitalisme en monopolie-kapitalisme, die ook in het midden van de dertiger jaren, in de dagen, dat de regering Roosevelt de z.g. "New Deal" invoerde, in de Verenigde Staten ze'n grote rol gespeeld heeft. En ook onder het bewind van Eisenhower, dat in principe afkerig is van staatsbemoeiing en van alles wat naar ordening of een "New Deal" zweemt, blijkt deze tegenstelling niet alleen niets aan betekenis te hebben ingeboet, maar blijkt tevens dat -in het geval van de New Yorkse haven- het staatskapitalisme ondanks alles de beste papieren heeft. Zelfs een krant als de New York Times verklaart zich voorstander van het plan van "The Port of New York Authority", voorstander dus van staatscontrole. Het blad schreef, dat daarmee het probleem een "fundamentele oplossing aan de basis" zou verkrijgen. En het voegde er aan toe, sprekende over het voorstel van de Shipping Association, dat "de ondernemers de boot hadden gemist" 4).

VAKBEWEGING. De tegenstelling tussen staats- en monopolie-kapitalisme is niet zonder invloed op de vakbeweging. Dat was in de dertiger jaren reeds duidelijk aan het licht getreden, toen zich in de Amerikaanse vakbondswereld grote en ingrijpende veranderingen voltrokken. Dat openbaarde zich ook nu weer in het geval van de New Yorkse havenarbeiders en hun organisatie

In de periode van het z.g. "vrije kapitalisme -vooral bij de vormen, die dit in Amerika had aangenomen, waar de kapitalisten, zowel onderling als tegenover het proletariaat méér nog dan ergens anders als ech-

te "roofridders" optraden- paste aan de kant van de arbeiders een, zich eveneens volgens het "roofridder"-systeem gedragende organisatie als de "International Longshoremen's Association". De onmiskenbare ontwikkeling in de richting van het staatskapitalisme echter, vergt een geheel ander soort van vakbeweging, waarvan het wezenlijke kenmerk niet is, dat zij zich minder corrupt, maar wél, dat zij zich minder individualistisch gedraagt, dat zij beter dan de oude is aangepast bij de bestaande behoeften der kapitalistische maatschappij.

A.F.L. EN I.L.A. De "International Longshoremen's Association" van Joseph Ryan was aangesloten bij de A.F.L. de "American Federation of Labor", één van de twee grote vakcentralen in de Verenigde Staten. Deze ging zich, nadat de commissie in New York met haar onderzoekingsarbeid was begonnen, met de gang van zaken in de I.L.A. bezig houden. Op 1 Februari 1953 hield de A.F.L. een conferentie in Miami. Het resultaat daarvan was, dat men Ryan de eis stelde, zijn organisatie te zuiveren van ongereelementen. Hij beloofde plechtig schoonmaak in eigen huis te zullen houden, maar verkeerde, mede door zijn eigen verleden, in de volstrekte onmogelijkheid iets aan de bestaande toestand te veranderen. Toen gaf George Maeny, president van de A.F.L., in Juli '53 zijn zegen aan het plan, een tweede vakbond van havenarbeiders te stichten naast de bestaande I.L.A. Op 11 Augustus werd de I.L.A. als lid van A.F.L. geschorst. Nog werd Ryan een laatste kans geboden: stopzetting van de gangstermethoden, anders.....!

Op 23 September 1953 werd de I.L.A. uit de A.F.L. gestoten. Op het congres te St. Louis, waar dit gebeurde, heerste een opwindung, die slechts te vergelijken viel met die, welke in de 30-er jaren ontstond, toen John Lewis en de zijnen de A.F.L. verlieten om het C.I.O. te stichten. Dat is allerm minst toevallig. Weliswaar was de corruptie in de ILA het telkens terugkerend thema van alle redevoeringen in St. Louis, maar in wezen ging het hier, zonder dat dit openlijk werd uitgesproken, als destijds, om de verhouding van de vakbeweging tot het zich vernieuwende kapitalisme. Drie dagen na het congres, op 26 September, begon de nieuwe vakbond van havenarbeiders zijn werkzaamheden.

BONZENCONCURRENTIE. In het kapitalisme, dat alle menselijke verhoudingen verzakelijkt en ook de niet-stoffelijke dingen tot waar en heeft gemaakt, vormen de diensten, die de vakbeweging in de burgerlijke samenleving verricht eveneens een waar, die -als alle andere waren- in een verbitterde concurrentie aan de man moet worden gebracht. Derhalve ontbrandde meteen de strijd tussen de oude ILA en de nieuwe organisatie.

Juist in de dagen, waarover wij thans spreken, liep het contract af tussen Joseph Ryan en de New York Shipping association. Omdat volgens de Taft-Hartley-wet, die organisatie als de officiële vertegenwoordigster der arbeiders werd beschouwd, die een collectief contract heeft afgesloten, stelt Ryan alles in het werk om een dergelijk contract opnieuw te krijgen. Drastisch vermindert hij eensklaps de oorspronkelijk gestelde looneisen, handeling, waarover AFI-president Maeny zich hoogst bitter uitliet, feit, waarvoor de president van de Shipping Association John V. Lyon, bijzonder veel belangstelling toonde.

Ondanks de gangstermethoden, waarmee Ryan de bootwerkers onder de duim placht te houden, brak onder de leden der ILA thans toch verzet uit. Haar president werd gedwongen zijn eisen weer te verhogen. Omdat zijn onderhandelingspositie tegenover Lyon c.s. er daardoor niet gemakkelijker op werd, probeerde Ryan een beslissing te forceren door het proclameren van een staking. De havens aan de Amerikaanse Oostkust werden plat gelegd om de reders te dwingen, op de nieuwe voorwaarden als-

nog een contract met de ILA aan te gaan. Dat was in October. Na vijf dagen werd het werk op de steigers hervat. President Eisenhower verklaarde de Taft-Hartley-wet van toepassing, volgens welke een dergelijk conflict op rechterlijk bevel 80 dagen moet worden opgeschort..

HET MASKER AF. Dit bevel gold voor beide vakverenigingen, zetel voor de oude ILA van Ryan, als voor de nieuwe organisatie, die door de AFL was gesticht. En dat ofschoon de nieuwe vakbond uitdrukkelijk had verklaard, niet aan de door Ryan bevolen actie mee te doen. Hierdoor werd haar dus voor de eerstvolgende 80 dagen de mogelijkheid ontnomen aan eventueel door háár te stellen eisen kracht bij te zetten. Belangrijk is dit feit, omdat men er uit kan zien, wat er oprecht was bij al het gehuil van de burgerlijke pers over de corruptie en het gangsterdom der oude ILA. Toen de commissie van onderzoek hieromtrent een boekje opendeed, stelde de "New York Times" de vraag, of de AFL dat nu allemaal maar toestond en of dat in overeenstemming was met goede vakbondsbeginnelsen.5).

Wie hieruit had afgeleid, dat dit blad aan een "goede vakbond graag het recht én de mogelijkheid wilde geven normale vakbewegingswerkzaamheden te ontplooiën, kwam bedrogen uit. In October wierp de "New York Times", spreekbuis der havenbaronnen, het masker af. Hoewel het besluit, dat de wachttijd van 80 dagen óók voor de nieuwe bootwerkersorganisatie zou gelden, voor deze een ernstige aantasting betekende van de concurrentie-positie ten opzichte van Ryan, werd het door de "New York Times" "nog zo kwaad niet" genoemd 6). Natuurlijk waren zowel de reders, de "New York Times" als de regering Eisenhower wel voor "goede vakbewegingsbeginnelsen". Maar zij wilden die beginselen -dat sproot natuurlijk uit hun e i g e n beginselen voort- graag ópofferen aan de gelegenheid tachtig dagen lang verzekerd te zijn van 'n "rustige" uitbuiting van het havenproletariaat. Temeer nu er geen collectief contract was. Wat allemaal de AFL in het geheel niet belette door te gaan met haar pogingen, bij de reders, de regering én bij de N.Y. Times in het gevlei te komen.....

HAVEN-VERKIEZINGEN. Op Kerstavond kwam er een einde aan de periode van 80 dagen. Eigenlijk had men -volgens de Taft-Hartley-wet- voor het aflopen daarvan onder de betrokken arbeiders een stemming moeten organiseren over de vraag of zij alsnog het middel van de staking wensten te hanteren, of dat zij daarvan maar wilden afzien. Maar de autoriteiten besloten deze niet te doen plaats vinden, omdat het hier toch eigenlijk een conflict tussen twee vakverenigingen betrof, waarvoor de Taft-Hartley-arbitrage niet was bedoeld. Inplaats daarvan organiseerde men op 22 en 23 December j.l. een andere stemming. De bootwerkers werden in de gelegenheid gesteld hun voorkeur uit te spreken voor de oude of de nieuwe organisatie.

Het resultaat van deze stemming was, dat nóch de oude ILA, nóch de vakbond van de AFL een absolute meerderheid verkreeg. Hoe moest nu de uitslag worden geïnterpreteerd? Bradley, sinds 18 November hoofd van de oude ILA, zonder dat er daardoor bij deze vakbond iets veranderde, Bradley liep op deze interpretatie vooruit, toen hij op Tweede Kerstdag aan de New York Shipping Association het ultimatum stelde, waarvan wij in de aanhef van dit opstel hebben gesproken. Hij ging er van uit, dat de ILA in ieder geval meer stemmen op zich verenigde dan de nieuwe vakbond en dat dit voldoende bewees hoe de kaarten lagen. Inmiddels was de uitslag nog allerm minst officieel. Zij zou dat pas worden als gouverneur Dewey haar bekrachtigde. En deze weigerde dit, omdat er van de kant van de oude ILA stemdwang en intimidatie zouden zijn gepleegd. Daarmee kwam alles weer op losse schroeven te staan en daarom hebben de New Yorkse re-

ders de eis van Bradley naast zich neer gelegd.

PERSPECTIEVEN. Op Maandag 11 Januari heeft Eisenhower een wijziging van de Taft-Hartley-wet in het vooruitzicht gesteld, die hierop neerkomt, dat voortaan een vakbond n i e t zal worden erkend, wanneer zij een bepaald contract heeft afgesloten, maar slechts, wanneer zij als de werkelijke representant der arbeiders kan worden beschouwd. Dat is, ofschoon het er niet werd bij gezegd, een directe doorkruising van Bradley's plannen, tot elke prijs een contract te krijgen. Tot elke prijs: dat wil zeggen, dat de geschiedenis zich herhaalde en de nieuwe president van de ILA aan president Lyon van de redersvereniging een contract aanbood met lage lonen en....de garantie, dat er niet gestaakt zou worden. Natuurlijk heeft de heer Lyon daar oren naar. Maar het is hem natuurlijk nog beter dan ons bekend, dat het plan bestaat een nieuwe stemming te organiseren zonder intimidatie en zonder dwang. Wat zal er dan gebeuren? Het is niet uitgesloten, dat Bradley, die tot dusver geen stakingsoproep heeft uitgevaardigd, het dan tot een herhaling van de October-gebeurtenissen zal laten komen. Dat wil zeggen: tot een krachtproef, die de reders moet bewijzen, dat hij, hoe ook de uitslag van zo'n eventuele tweede stemming zou mogen zijn, in de praktijk de arbeiders achter zich heeft. Waar Bradley daarbij op speculeert, dat is de vrees van de dokwerkers, dat bij een "ordening" en bij de toepassing der "ordelijke" vakbondsmethoden een aantal van hen hun beroep zouden moeten verlaten en werkloos zouden worden, omdat er nu eenmaal havenarbeiders te veel zijn. Deze vrees vormt er de verklaring voor, dat vele bootwerkers, hoezeer zij ook door de ILA werden bedrogen en geëxploiteerd, zich toch bij de stemming achter deze organisatie scharden.

WAT ER AAN "Het ziet er naar uit, dat de haven van New York een on-
DE HAND IS. rustige tijd tegemoet gaat." Met die woorden karakteri-
seerde de "New York Times" in zijn Zondagseditie van 27
December j.l. de situatie. Met die woorden zou het blad wel eens gelijk kunnen krijgen, omdat er nu eenmaal diverse krachten op elkander botsen. Men heeft er, zo hebben wij trachten aan te tonen, in de eerste plaats te maken met de tegenstelling tussen staatskapitalisme en een monopolie, belichaamd respectievelijk in "The Port of New York Authority" en de "New York Shipping Association". Parallel daarmee loopt aan de andere kant de tegenstelling tussen de nieuwe bootwerkers-organisatie van de AFL en de oude ILA. Maar het is niet zo, dat de AFL zonder meer voor staatscontrole is, het is evenmin waar, dat de reders onvoorwaardelijk hun steun geven aan de ILA. De werkelijkheid is altijd veel ingewikkelder dan een papieren schema en wij hebben hierboven reeds beschreven, hoe de economische moeilijkheden aan de waterkant een man als John V. Lyon dwingen soms tegenover, soms naast de ILA positie te kiezen. Dwars door dit alles heen loopt dan tenslotte nog de tegenstelling tussen proletariaat en bourgeoisie.

Het oude "roofridders"-kapitalisme en de oude ILA zijn beiden de vijanden van de arbeidersklasse. Maar het staatskapitalisme, dat de New Yorkse havenautoriteiten voorstaan is het niet minder. Zij willen de dubbele uitbuiting, waaraan de arbeiders onder de heerschappij van Joseph Ryan waren, onder die van Bradley zijn onderworpen, alleen maar opheffen om haar te vervangen door een efficiëntere en grotere uitbuiting door de kapitalistische staat. En wanneer de oude ILA volledig plaats zou maken voor de vakbond der AFL, dan zouden de bootwerkers op a n d e r e wijze, maar zeker niet minder aan het kapitaal worden gebonden.

Voor de Amerikaanse havenarbeiders ligt het probleem daarom geenszins zo, dat bij een ordening van het havenkapitalisme de vakbond van de AFL

hun natuurlijke organisatie is, die hun door de ontwikkeling als het ware vanzelf opgedrongen wordt. De verscherpte uitbuiting, waarmee de ordening onherroepelijkegepaard zal gaan, plaatst hen voor de noodzakelijkheid, of zij willen of niet, een strijd voor hun belangen aan te binden. Voor zover die strijd noodzaak zich thans reeds voordoet, zullen zij zowel de ILA als de AFL, zowel de reders als de havenautoriteiten tegenover zich vinden. In de toekomst zullen zij wellicht niet meer de gangsters van Anastatia, in plaats daarvan echter de politie en de militaire organisatie van de staten New York en New Jersey tegen hen zien strijden. Daarbij zal tevens blijken, dat de bestuurders van de AFL er niet minder op uit zijn "wilde" stakingen te breken dan de beruchte Ryan. Dan zal blijken, dat niet de AFL de macht vormt, die aan hun strijd tegen de bourgeoisie de nodige kracht zal kunnen bij zetten, maar dat zij dat alleen zélf kunnen doen, in nieuwe organisatie-vormen.

- 1) Alle hier vermelde gegevens zijn ontleend aan de in de New York Times gepubliceerde verslagen van de Commissie van Onderzoek naar de Misdadigheid in de New Yorkse haven, wier zittingen openbaar waren.
- 2) Het monumentale boek van G.Mijers "History of the great American Fortunes" (Geschiedenis der grote Amerikaanse vermogens) werpt hierop een zeer helder licht.
- 3) Wij bedoelen Vincent G.Carpenter van de Davie Transport Company, van wiens verklaring voor de commissie o.m.een verslag werd opgenomen in het dagblad "The Christian Science Monitor" van 5 December 1952.
- 4) "The New York Times" van 31 Januari 1953, artikel "Two Pier Plans" ("Twee plannen voor de haven").
- 5) "New York Times" van 22 Januari 1953.
- 6) "New York Times" van 16 October 1953.

—0—0—0—0—0—0—0—0—0

JOHN L. LEWIS EN DE AMERIKAANSE

A R B E I D E R S B E W E G U N G

DIKWIJLS hoort men beweren, dat J O H N L . L E W I S , de president van de "United Mine Workers" (UMW), de grote, machtige mijnwerkersvakbond in de Verenigde Staten, een geheel aparte, een unieke plaats inneemt in de Amerikaanse arbeidersbeweging 1). Wijd verbreid, ook in kringen, die over het algemeen uiterst kritisch staan tegenover het in het land van de dollar bestaande vakbewegingsapparaat, heerst de mening, dat hij, méér dan lieden als wijlen Philip Murray of Dave Hutchinsende dikke vriend van de staalmagnaten-, om maar te zwijgen van een beruchte figuur als wijlen Samuel Gompers, begrip heeft getoond voor datgene, wat onder de vakbonds-leden leeft. Wij hebben over Lewis wel eens de opmerking gelezen, dat hij weliswaar slechts 3% der georganiseerde arbeiders in het land leidt met behulp van een apparaat, dat niet minder bureaucratisch is dan dat der overige bonden, doch dat hij desondanks toch altijd parolen uitgeeft en acties onderneemt, die méér met de geest van de massa zouden overeenkomen, dan de parolen en de acties van vakverenigingen, die schijnbaar democratischer zijn opgebouwd. Gewantrouwd door de chefs van de grote Amerikaanse vakcentralen, bitter becristiseerd door de Amerikaanse stalinisten, zou John Lewis het grootst mogelijke respect genieten van de gewone arbeiders.

Naar onze mening klopt dit gangbare beeld van John Lewis in geen dele met de werkelijkheid. Het enige, wat er misschien juist aan is, is dit, dat zijn plaats in de wereld van de Amerikaanse vakbeweging niet zonder meer met die van andere vakbondsleiders valt te vergelijken. Maar dit spruit geenszins daaruit voort, dat hij dichter bij de proletarische klasse zou staan of over méér revolutionair sentiment beschikken zou dan zijn colléga-bestuurders, doch uitsluitend en alleen uit de eigenaardigheden, die de kapitalistische ontwikkeling in de Verenigde Staten de laatste dertig jaar heeft vertoond. Wie er op let, dat John Lewis in 1920 president van de UMW werd en dat juist in dat jaar voor het eerst duidelijk zichtbaar werd, dat de positie van het Amerikaanse kapitalisme na de eerste wereldoorlog een geheel andere was dan daarvoor, die heeft reeds de eerste stap gezet op een weg, die tot een veel beter begrip van de persoonlijkheid van John Lewis voert dan de gangbare sprookjes, die omtrent hem aan beide zijden van de Atlantische oceaan de ronde doen.

Probeert men zich rekenschap ervan te geven, waaraan het valse beeld van John Lewis eigenlijk zijn ontstaan dankt, dan stuit men op diverse factoren. Daar is de omstandigheid, dat hij in de dertiger jaren de ziel geweest is van een krachtige en succesvolle oppositie tegen de leiding van de American Federation of Labor, die tenslotte geleid heeft tot de stichting van een tweede grote vakcentrale, de CIO, die zich oppervlakkig bekeken maar dan ook alleen dan veel revolutionairder gedroeg dan de oude AFL en die in een korte spanne tijds tot een kolossale organisatie uitgroeide, die de AFL naar de kroon stak en een bedreiging vormde voor haar traditionele positie. Daar is voorts het feit, dat hij in de tweede wereldoorlog géén z.g. godsvrede met president Roosevelt wenste te handhaven en daar komt, als derde factor, dan nog bij, dat hij in en terstond na het grote wereldconflict opgetreden is als leider van een paar grote stakingen en als kampioen van de strijd tegen de beruchte wet van Taft-Hartley, die de vakbewegingsvrijheid in de Verenigde Staten aan banden tracht te leggen.

In werkelijkheid is John Lewis, die als beschermeling van Gompers zijn intrede in het bestuur van de mijnwerkersvakbond deed, allerm minst een revolutionair. Van 1920 tot in het begin van de dertiger jaren voerde hij een politiek van klassensamenwerking met de Amerikaanse bourgeoisie. En toen hij in 1936 de AFL de rug had toegekeerd en samen met enkele gelijkgezinden, zoals Murray en Walther Reuter van de automobielwerkers, het CIO had opgericht, verklaarde hij openlijk, dat zijn toekomstdoel was.....dat werknemers en werkgevers samenwerken om een maximale industriële productiviteit te verkrijgen. Het zijn woorden, waaraan destijds weinig aandacht werd geschonken, omdat zij verloren gingen in het tumult van een paar grote stakingen, waarmee het jonge CIO kort na zijn oprichting te maken kreeg. Maar zij zijn véél karakteristieker voor John Lewis, dan menige legende, die over hem in omloop is.

Uitermate karakteristiek is ook, wat zich afspeelde, kort voordat Lewis president van de UMW werd. Het was het jaar 1919. Hij was toen reeds vice-president en door zijn persoonlijkheid de man, die het feitelijk voor het zeggen had in het bestuur. De mijnwerkers waren in een hevige strijd gewikkeld, een strijd, die óók gericht was tegen de regering, die een anti-stakingsdecreet had afgekondigd. Midden in het conflict stak, figuurlijk gesproken, John Lewis de regering plotseling de hand toe. Hij accepteerde een bemiddelingsvoorstel van president Wilson en verklaarde, niet tegen de regering te zullen kampen. Dat was wel een beetje meer, dan de aangesloten mijnwerkersbonden konden aanvaarden. Zij gaven te kennen, dat niet John Lewis, maar het mijnwerkerscongres van Indianapolis over het einde van de staking zou beslissen.

Nog voordat dit congres begonnen was echter, beschouwde de bourgeoisie de zaak als afgedaan. En de procureur-generaal Palmer telegrafeerde Wilson: "Vanmiddag zullen de mijnwerkers het voorstel van hun vice-president aannemen." Het telegram lekte uit en ontketende een storm. Slechts met de grootste moeite lukte het Lewis zich te handhaven. Het accord kwam tenslotte tot stand. Maar de strijdwil van de arbeiders kwam nog maandenlang tot uiting in een reeks van wilde stakingen.....

In die staking van 1919 vertoonde John Lewis zich voor het eerst in zijn ware gedaante. Gelijk hij toentertijd optrad, is hij zijn hele leven blijven optreden: als een man, voor wie de wil van de arbeiders niet meetelde. Dat hij in bepaalde perioden van zijn leven grotere aantallen arbeiders achter zich verenigde dan de bestuurders van de AFL of andere vakbondsleiders, kwam niet, omdat hij -naar men, gelijk wij gezien hebben, beweerde - parolen uitgaf, die met de geest van de massa overeenkwamen. Het sproot daaruit voort, dat hij, gevormd en geschoold in een tijdvak, waarin het Amerikaanse kapitalisme zich meer en meer in de richting van het staatskapitalisme ontwikkelde, voor de zich voltrekende veranderingen een scherp oog kreeg en zuiver aanvoelde, welke consequenties die veranderingen met zich mee brachten voor de vakbeweging. Wat hij deed, toen hij in 1936 het CIO stichtte was niet: de Amerikaanse vakbeweging revolutioneren, het was: de organisatie van de arbeid aanpassen aan de nieuwe organisatie van het kapitaal. Het succes van zijn optreden was een gevolg daarvan, dat de veranderingen die hij propageerde een maatschappelijke noodzakelijkheid waren. En daaraan wordt niets gewijzigd door het feit, dat hij later het CIO weer heeft verlaten.

Vakorganisatie of organisatie naar bedrijfstakken -industriële organisatie, waaraan het CIO zijn naam dankt- dat was in de dertiger jaren het probleem, dat aan de orde kwam. Het pleit is volledig door het CIO gewonnen en ook de oude AFL heeft volledig het beginsel van de "industriële organisatie" aanvaard. Dat John Lewis heden met zijn mijnwerkers noch bij de AFL, nog bij het CIO is aangesloten, betekent niet, dat hij over dit fundamentele vraagstuk thans andere opvattingen huldigt dan deze beide grote organisaties. Het betekent evenmin, dat hij een "linkser", een "revolutionairder" standpunt in zou nemen. Zijn aparte positie is slechts een gevolg van de aparte moeilijkheden, waarmee de Amerikaanse steenkoolindustrie te kampen heeft en die o.a. in een teruggelopen productie tot uiting komen. Dat John Lewis enkele jaren geleden een felle strijd voerde tegen de regering Truman is iets, waardoor men zich niet moet laten misleiden. Niet het klassebelang van de arbeiders, maar de belangen van zijn vakbond vormden de inzet van het conflict. Zomin als hij in de stormachtige beginjaren van het CIO ooit de klassensamenwerking met het Amerikaanse ondernemersdom heeft opgegeven, zomin betekenden de conflicten van '47 en '49, dat John Lewis de vijand van het kapitaal zou zijn geworden. En een zo bij uitstek kapitalistisch blad als de in Boston verschijnende "Christian Science Monitor" heeft dat een paar maanden geleden duidelijk uitgesproken, toen het schreef, dat John Lewis alles liever wenste, dan een conflict in het Amerikaanse mijnbedrijf.²⁾ Men kan er overtuigd van wezen, dat voor zulke dingen de Amerikaanse bourgeoisie een fijne neus heeft. Nee, de positie van John Lewis in de Amerikaanse arbeidersbeweging -zo men al van een positie in plaats van tegenover de arbeidersbeweging spreken wil- is niet veranderd sinds de dagen, dat procureur-generaal Palmer en president Wilson een onbeperkt vertrouwen in hem stelden.

- 1) Een typisch voorbeeld in het geschreven portret van Lewis, dat enige jaren geleden werd gepubliceerd in het tijdschrift van de Amerikaanse Trotzkisten. Ons kwam een Franse vertaling van de opstel onder de ogen, opgenomen in "Quatrième Internationale" ("4e Internationale") van Febr.-April 1951.
- 2) "The Christian Science Monitor" van 17 October 1953.

DEPOSITIE DER ARBEIDERS

[illegible]

IN DE VERENIGDE STATEN.

mm

TIENTALLEN JAREN LANG reeds verkondigen de Amerikaanse kapitalisten, dat nergens ter wereld het leven zó goed is als in de Verenigde Staten. "Er is", aldus hun standpunt, "geen welvaart zo groot als de Amerikaanse welvaart". En het heeft niet nagelaten indruk te maken op een menigte simpele zielen, die er zich geen rekenschap van gaven, dat deze bewering uitmuntte door een buitengewone vaagheid en dientengevolge eigenlijk een nietszeggende bewering was. Want waar het op aan komt is: voor wie het leven in de Verenigde Staten zo goed is en voor hoe velen of hoe weinigen. Niet, dat de welvaart er groot is, is belangrijk, maar wél: hoe velen in die welvaart delen.

Dat de Amerikaanse kapitalist beter af is dan de Europese is iets, dat geen arbeider in Europa zal willen tegenspreken indien de Amerikaanse kapitalisten zélf, dat zo nadrukkelijk beweren en zijn Europese concurrenten het niet ontkennen. Maar wat de Europese arbeider zich terstond afvraagt is, of deze buitengewone welvaart van de Amerikaanse bourgeoisie soms ook verkregen wordt ten koste van een enorme uitbuiting van het proletariaat, die de positie van de Amerikaanse arbeider allesbehalve benijdenswaardig maakt.

Wij hebben enkele jaren geleden een Amerikaans socialist die in Nederland vertoefde, in een toespraak de arbeidersklasse hartstochtelijk horen waarschuwen voor de bluf van de Amerikaanse heersers. "De Amerikaanse arbeidersklasse", zo riep hij uit, "laat u vooral niet misleiden, wordt op ontzaglijke wijze geëxploiteerd. Naar verhouding, veel en veel meer dan het proletariaat van andere landen!" Waarom zouden wij deze waarschuwing van bevriende zijde in de wind slaan? Dát de Amerikaanse arbeiders zo tevreden zouden zijn, is een bewering, die niets meer dan een leugen blijkt, zodra de Amerikaanse arbeider zelf het woord krijgt.

Natuurlijk doet de gelegenheid met een Amerikaanse klasse-genoot te spreken zich maar hoogst zelden voor. Maar dat wil volstrekt niet zeggen, dat daarmee iedere mogelijkheid om de propagandisten van de Amerikaanse bourgeoisie te ontmaskeren ons ontnomen is. Af en toe verschijnen er in de Amerikaanse bladen namelijk berichten of artikelen, die enig licht kunnen werpen op de vraag, hoe of het met de Amerikaanse arbeiders nu eigenlijk gesteld is. En wij hebben hier niet het oog op stukken in socialistische bladen, o nee, wij bedoelen berichten en artikelen in de kapitalistische pers zelf, die een "onverdacht getuige" is, waarop zelfs een man als de beruchte senator McCarthy niets zou kunnen aanmerken.

Een voorbeeld van hetgeen wij bedoelen vormde o.a. een hoofdartikel in de braaf burgerlijke "New York Times", Getiteld: "Het lot van de arbeiders" 1). Daarin werd opgemerkt, dat wanneer men zijn oor te luisteren legt in de kringen van de Amerikaanse vakbeweging men niets anders hoort dan klachten. Klachten over de stijging van de kosten van levensonderhoud, klachten over de huisvesting en over tál van andere zaken, die "zo zij vernomen werden door een Marsbewoner, deze de indruk zouden geven, dat het lot van de Amerikaanse arbeider afschuwelijk is."

Onze conclusie is, dat wanneer de nauw met het Amerikaanse kapi-

taal samenwerkende; corrupte vakbonden der Verenigde Staten een dergelijke taal bezigen, de toestand wel bijzonder bar moet wezen. Maar dat is natuurlijk niet de conclusie van de "New York Times". Het blad geeft toe, dat er nog wel wat te verbeteren valt -ja dat toch wel- maar, zo schrijft het, "de indruk van de Marsbewoner zou toch geheel en al verkeerd zijn."

Wie zich afvraagt waarom, wordt door het artikel in de "New York Times" buitengewoon teleurgesteld. Hij leest, dat nooit tevoren in de Verenigde Staten zoveel mensen als thans een zo hoog loon verdienen als nu het geval is. Hij leest, dat het gemiddelde uurloon 1 dollar 77 ct. bedraagt en hij verneemt dat het Amerikaanse volk in zijn geheel en ook de arbeiders nooit tevoren zoveel welvaart genoten. Wat hij niet verneemt, dat is de gemiddelde verdienste -als we het zo mogen uitdrukken- van de Amerikaanse kapitalist. Waarover de "New York Times" in alle talen zwijgt, dat is de grootte van het z.g. nationale inkomen vergeleken met het totale inkomen van het Amerikaanse proletariaat. En dat is het enige belangrijke.

Want er is een kleinigheid, die "The New York Times" vergeet. De kleinigheid namelijk, dat "armoede" een b e t r e k k e l i j k begrip is en zo dus welvaart eveneens. Zo zij gewild had, zou de "New York Times" beslist niet tot de Socialisten hebben behoeven te gaan om dit te leren. Zij zou het hebben kunnen vernemen uit de mond van een conservatief schrijver als de Fransman Bertheau, die lang geleden al vaststelde:

"Er is geen rechtstreeks, oorzakelijk verband tussen de zedelijke en stoffelijke toestand van de arbeiders en de hoogte van hun loon" 2),

zij zou het hebben kunnen naslaan bij een klassiek liberaal econoom als de Engelsman Adam Smith en zij zou het ook hebben kunnen horen van de Nederlandse hoogleraar De Bösche Kemper, die eens -terecht- schreef:

"De uitdrukkingen arm, behoeftig, hebben....geen positieve betekenis, maar staan tegenover het woord rijk." 3)

Inderdaad, wordt de armoede aan de rijkdom gemeten. Daarom had de Britse econoom Hobson het jaren terug bij het rechte eind, toen hij betoogde, dat de lonen der arbeiders weliswaar hoger waren geworden, maar dat hun armoede groter werd. 4) En zolang nog de "New York Times", noch welk ander kapitalistisch blad, noch de Amerikaanse statistici ons aantonen, dat de z.g. "welvaart" van de Amerikaanse arbeiders is toegenomen in verhouding tot de welvaart der heersende klasse, zo lang houden wij het maar bij de Amerikaanse socialist waarover wij reeds spraken en blijven wij, ondanks de auto's en ijskasten die zij, op afbetaling, kopen, de mening toegedaan, dat de Amerikaanse proletariërs in verhouding meer worden uitgebuit dan hun lotgenoten elders.

- 1) "The New York Times" van 9 September 1953. Artikel: "The Worker's Lot"
- 2) Bertheau, "L'Ouvrier" ("De Arbeider"), een in 1889 verschenen monografie.
- 3) De Bosch Kemper, "Geschiedkundig Onderzoek naar de armoede in ons Vaderland."
- 4) Hobson, "Problems of Poverty", 1899.

